

LEGENDS

STAR WARS

TM

DARTH BANE

DYNASTIE ZLA

PŘÍBĚH ZE
STARÉ REPUBLIKY

DREW KARPYSHYN

Star Wars

Darth Bane: Dynastie zla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Drew Karpysbyn

Star Wars - Darth Bane: Dynastie zla – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

STAR WARS™

DARTH BANE

DYNASTIE ZLA

PŘÍBĚH ZE STARÉ REPUBLIKY

EGMONT

MOJÍ ŽENĚ JENNIFER. KDYŽ NAČÍNÁME NOVOU
KAPITOLU NAŠEHO ŽIVOTA, NENÍ NIKDO,
S KÝM BYCH JI SDÍLEL RADŠÍ.

Original title: Darth Bane: Dynasty of Evil
Written by Drew Karpyshyn

Copyright © 2017 Lucasfilm Ltd & ® or ™ where indicated
All rights reserved

First published in the United States by Del Rey,
an imprint of Random House, a division
of Penguin Random House LLC, New York

Vydalo nakladatelství EGMONT,
Na Pankráci 30/1618, 140 00 Praha 4,
v Praze roku MMXVII jako svou 5108. publikaci
Z anglického originálu Star Wars Darth Bane:
Dynasty of Evil přeložil Lubomír Šebesta
Odpovědný redaktor Jan Jaroš
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.
První vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-3991-9

ISBN e-knihy 978-80-252-4941-3 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-4942-0 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-252-4940-6 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

www.albatrosmedia.cz

www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

Navštivte také www.starwars.com

Poděkování:

Chci poděkovat Shelly Shapirové za všechny její komentáře a zpětnou vazbu při počátečních návrzích. Tento román se nepsal snadno, ale ona mi pomohla vytvořit důstojné finále trilogie.

Také chci poděkovat všem fanouškům, kteří trávili s Desem čas na jeho cestě od prostého horníka k Temnému pánovi ze Sithu. Přijměte temnou stranu.

Osoby

Darth Bane; Temný pán ze Sithu (lidský muž)

Darth Zannah; sithská učednice (lidská žena)

Lovkyně; vražedkyně (iktotchijská žena)

Lucia; tělesná strážkyně (lidská žena)

Serra; princezna (lidská žena)

Set Harth; temný Jedi (lidský muž)

Kdysi dávno, v předaleké galaxii...

Prolog

Darth Bane, vládnoucí Temný pán ze Sithu, odkopl příkrývku, spustil nohy z postele a položil je na studenou mramorovou podlahu. Zakroužil hlavou, aby si protáhl svalnatý krk a ramena.

Se zabručáním vstal. Zhluboka se nadechl, potom pomalu vydechl a vzpažil ruce nad hlavu, až se vytáhl do své dvoumetrové výšky. Přitom se dotkl prsty stropu a cítil zřetelné a ostré *pop-pop-pop* každého obratle.

Spokojeně ruce spustil a ze zdobeného nočního stolku u postele vzal svůj světelný meč. Zakřivená rukojeť byla v pravici příjemná. Znamá. Solidní. Ale přestože ji pevně svíral, levá ruka se mu třásla. Zavrčel, sevřel prázdnou ruku v pěst a zabořil prsty do dlaně – drsný, ale účinný způsob, jak třás zkrátit.

Tiše vyklouzl z ložnice sídla, které nyní nazýval domovem. Stěny lemovaly zářící tapiserie a na podlaze chodeb ležely ručně tkané koberce. Procházel kolem pokojů, z nichž každý byl vybaven ručně vyráběným nábytkem, vzácnými uměleckými díly a dalšími nezaměnitelnými znaky bohatství. Trvalo mu téměř celou minutu, než prošel budovou a dorazil k zadním dveřím, které vedly k rozlehlým pozemkům obklopujícím jeho sídlo.

Bosý a od pasu nahoru nahý se otrásl a pohlédl na abstraktní mozaiku kamenného nádvoří ozářenou světlem dvou měsíců Ciutricu IV. Naskočila mu husí kůže, ale on noční chlad ignoroval, zažehl světelný meč a začal cvičit agresivní formu Djem So.

Svaly naříkaly na protest a v kloubech mu praskalo, když se precizně pohyboval v různých sekvencích. *Sek. Blok. Výpad.* Chodidla mu tiše pleskala o kameny nádvoří v úsporném rytmu, v němž prováděl výpady a parírování proti imaginárnímu protivníkovi.

Poslední známky spánku a únavy se tvrdohlavě držely jeho těla a slabými hlásky ho přemlouvaly, aby zanechal cvičení a vrátil se do pohodlí své postele. Bane je umlčel tichým odříkáním první věty sithského kodexu: *Mír je klam; je jen vášeň.*

Uplynulo deset let od doby, co přišel o svou orbaliskovou zbroj. Deset let od chvíle, co bylo jeho tělo spáleno téměř k nepoznání ničující energií silových blesků vypuštěných z jeho vlastní ruky. Deset let od doby, co ho léčitel Caleb přivedl zpět od bran smrti a Zannah, jeho učednice, zabila Caleba a oklamala Jedie, kteří je hledali.

Díky Zannahiným manipulacím teď Jediové věřili, že Sithové přestali existovat. Bane se svou učednicí následující desetiletí strávili tím, že tu legendu podpořovali: žili ve stínech, shromažďovali zdroje a sbírali síly na den, kdy udeří proti Jediům. V ten slavný den se Sithové odhalí a smetou své nepřátele.

Bane věděl, že toho dne se nikdy nedožije. Byl teď v páté dekádě svého věku a tělo začínaly poznamenávat

první jizvičky času a stárí. Odevzdal se však myšlen-
ce, že jednoho dne, i kdyby to trvalo celá staletí, budou
Sithové – jeho Sithové – vládnout galaxii.

Dál ignoroval bolest, která nevyhnutelně doprová-
zela první polovinu jeho nočního cvičení, a jeho pohy-
by nabíraly na rychlosti. Vzduch syčel a praskal, jak ho
znovu a znovu protínala rudá čepel, která se stala pro-
dloužením jeho nezdolné vůle.

Stále disponoval impozantní postavou. Mocné sva-
ly, vypracované v mládí, které strávil prací v dolech na
Apatrosu, se mu vlnily pod kůží a napínaly se s každým
výpadem a sekem jeho světelného meče. Ale malá část
brutální síly, kterou měl kdysi, byla pryč.

Vyskočil vysoko do vzduchu, zvedl světelný meč
nad hlavu a provedl sek kolmo dolů, kterým by nepří-
tele rozdělil na dvě poloviny. Jeho chodidla s hlasitým
plesknutím dopadla na kamenné nádvoří. Bane se do-
sud pohyboval s divokou elegancí a děsivým důrazem.
Světelný meč se stále ještě míhal oslepující rychlostí,
když prováděl svá bojová cvičení, avšak byl o sotva po-
střehnutelný okamžik pomalejší než kdysi.

Stárnutí bylo pozvolné, ale nevyhnutelné. Bane to
přijímal; co ztrácel na síle a rychlosti, to snadno vyna-
hrazoval svou moudrostí, znalostmi a zkušenostmi. Ale
nebyl to věk, který vinil za občasné třas levé ruky.

Přes oba měsíce přeletěl stín – temný mrak hrozící
silnou bouří. Bane zastavil a krátce se rozmýšlel, zda
nemá přerušit svůj rituál, aby se vyhnul hrozícímu lijá-
ku. Ale svaly už měl zahřáté a krev se mu divoce hnala

žilami. Slabá bolest byla pryč, zahnaná adrenalinem vybuzeným intenzivním fyzickým tréninkem. Teď nebyl čas skončit.

Ucítil nápor studeného větru, přikrčil se, otevřel se Síle a nechal ji sebou proudit. Natáhl se k ní, aby rozšířil své vnímání, aby pojal každou kapku vody padající z nebe, a rozhodl se, že na sebe nenechá dopadnout ani jednu.

Cítil, jak v něm narůstá energie temné strany. Jako vždy to začalo slabou jiskřičkou, malým zábleskem tepla a světla. Svaly se v očekávání napjaly a zase uvolnily. Přizivil jiskru vlastní vášni a nechal plamen svým hněvem a zuřivostí přerůst v peklo čekající na vypuštění.

Jakmile na nádvoří kolem něj dopadly první tlusté kapky deště, vyrazil do akce. Opustil nátlakový styl Djem So a přešel do rychlejších sekvencí Soresu, přičemž mu světelný meč nad hlavou vykresloval malé kruhy v sériích pohybů určených k odrážení nepřátelských blasterových strel.

Vítr zesílil na vyjící vichřici a z roztroušených kapek se stala průtrž mračen. Baneova mysl a tělo se spojily v jedno a on přesměřoval nekonečnou energii Síly proti lijáku. Čepelí meče zachytával kapky a přetvářel je na obláčky páry, a zároveň se otáčel, vířil a uhýbal těm kapkám, kterým se podařilo proniknout jeho obranou.

Dalších deset minut bojoval se zuřícím lijákem, zcela oddaný moci temné strany. A pak, stejně náhle jako liják začal, byl zase pryč a temný mrak odvál vítr. Bane vypnul meč a zhluboka dýchal. Kůže se mu leskla potem, ale jeho těla se nedotkla jediná kapka.

Náhlé bouře byly na Ciutricu téměř každonoční událostí, zvláště zde, v hustých lesích na předměstí hlavního města Daplona. Avšak toto malé nepohodlí se dalo v porovnání s ostatními výhodami, které planeta nabízela, snadno tolerovat.

Ciutric, ležící na Vnější okraji daleko od sídla galaktické moci a daleko od slídících očí Rady Jediů, měl to štěstí, že se nacházel na křižovatce několika hyperprostorových obchodních tras. Na planetě často přistávaly lodě a daly vzniknout malé, ale vysoce ziskové společnosti zaměřené na obchod a dopravu.

Pro Banea však bylo důležitější, že neustálý proud návštěvníků z regionů celé galaxie mu poskytoval snadný přístup ke kontaktům a zprávám a umožnil mu vybudovat síť informátorů a agentů, na kterou mohl osobně dohlížet.

To nebylo možné, dokud bylo jeho tělo pokryté orbalky – spoustou chitinových parazitů, kteří se na něm přizívovali výměnou za zvýšenou sílu a odolnost, kterou poskytovali. Živá zbroj ho učinila v boji muže proti muži téměř nezranitelným, ale na druhou stranu vypadala monstrózně a nutila ho skrývat se před očima galaxie.

Tehdy byly jeho plány na budování bohatství, vlivu a politické moci omezovány jeho fyzickou deformací. Přinucen k životu v izolaci, aby si Jediové nepovšimli jeho existence, musel pracovat pouze přes emisary a zprostředkovatele. Spoléhal na Zannah, že bude jeho očima a ušima. Všechny informace, které dostával, procházely přes ni; každý úkol byl vykonán její rukou. Ve

výsledku musel Bane jednat mnohem obezřetněji, což zpomalovalo jeho snahy a odkládalo jeho plány.

Teď byly věci jiné. Pořád měl hrůzu nahánějící postavu, ale ne o nic víc než kterýkoli žoldák, nájemný lovec nebo vysloužilý voják. V typickém oděvu jejich adoptované domovské planety vzbuzoval pozornost spíše svou výškou, jinak nebyl ničím výjimečný. Dovedl splynout s davem, jednat s těmi, kdo měli informace, a posilovat vztahy s cennými politickými spojenci.

Už se nemusel schovávat, protože uměl zakrýt svou pravou identitu tou, kterou nově přijal. Nakonec Bane koupil malé sídlo pár minut od Daplony. Spolu se Zannah přijali identity bohatých obchodníků, sourozenců Seppa a Alliy Omekových, a pečlivě si pěstovali svou pověst v planetárních sociálních, politických a ekonomických kruzích.

Jejich sídlo se nacházelo poblíž města, aby měli snadný přístup ke všemu, co Ciutric nabízel, a přitom bylo dostatečně izolované na to, aby mohla Zannah pokračovat ve svých sithských lekcích. Stagnace a samolibost byly neřesti, jež jednou povedou ke konečnému zničení Jediů, a Bane se jako temný lord měl na pozoru, aby jeho vlastní řád neupadl do stejné pasti. Bylo nutné nejen vycvičit svou učednici, ale také zvyšovat vlastní schopnosti a znalosti.

Na nádvoří vál studený vánek a ochlazoval Baneovo zpocené tělo. Tělesný trénink pro tuto noc skončil a nastal čas věnovat se skutečné práci.

Několik desítek kroků ho zavedlo k malému přístavku v zadní části sídla. Dveře byly zamčené kódovaným

bezpečnostním zámekem. Vyfukal kód, lehce do dveří zatlačil a vstoupil do budovy sloužící jako jeho soukromá knihovna.

Vnitřek sestával z jediné čtvercové místnosti pět krát pět metrů osvětlené stropní lampou. Stěny lemovaly police plné svitků a rukopisů, které za léta nashromáždil: učení pradávných Sithů. Uprostřed místnosti stálo velké pódium s malým podstavcem. Na něm spočíval největší poklad temného lorda: jeho holokron.

Čtyřboká pyramida byla dost malá, aby se vešla do dlaně, a obsahovala všechny Baneovy znalosti a vědění. Vše, co se naučil o způsobech temné strany – všechno jeho učení a filozofie – bylo přeneseno do holokronu a navždy uchováno. Byl to jeho odkaz, způsob, jak sdílet celoživotní moudrost s těmi, kdo ho budou následovat v linii sithských mistrů.

Až zemře, holokron připadne Zannah za předpokladu, že se jednoho dne ukáže být natolik silnou, aby ho připravila o titul Temného pána. Bane si už nebyl jistý, jestli ten den přijde.

Sithové v různých formách existovali tisíce let. Po celou svou historii vedli nekonečnou válku proti Jediům... a sobě navzájem. Snahy stoupenců temné strany byly znovu a znovu mařeny jejich vlastní rivalitou a mocenskými boji.

To se táhlo po celou historii sithského řádu. Každý velký vůdce byl nevyhnutelně svržen aliancí svých stoupenců. Bez silného vůdce se menší Sithové rychle obrátili proti sobě a dál tak řád oslabovali.

Ze všech sithských mistrů jen Bane pochopil nesmyslnou marnost tohoto běhu věcí. A pouze on byl dost silný na to, aby ho prolomil. Pod jeho vedením se Sithové obrodili. Nyní byli pouze dva – jeden mistr a jeden učeň; jeden aby moc ztělesňoval, druhý aby po ní toužil.

Díky tomu bude linie Sithů pokračovat jen prostřednictvím těch nejsilnějších, těch, kteří si to nejvíc zaslouží. Baneovo Pravidlo dvou zajišťovalo, že moc mistra a učně z generace na generaci poroste, až budou Sithové konečně schopni zničit Jedio a započít nový věk galaxie.

Proto si Bane zvolil Zannah za svou učednici: měla potenciál jednoho dne překonat jeho schopnosti. Toho dne mu vyrve titul Temného pána ze Sithu a vybere si vlastního učně. Bane zemře, ale Sithové budou žít dál.

Nebo v to kdysi věřil. Nyní měl v mysli pochyby. Dvě desítky let uplynuly od doby, co desetiletou dívku našel na bojišti Ruusanu, a přesto se zdálo, že Zannah vyhovuje pouze sloužit. Přijímala jeho lekce a prokázala neuvěřitelnou spřízněnost se Sílou. Bane její postup po léta pečlivě sledoval a už nedokázal s jistotou říct, kdo z nich by přežil jejich souboj. Ale její neochota ho vyzvat ho přiměla uvažovat, jestli Zannah nepostrádá nezkontrolovatelné ambice nutné k tomu, aby se stala Temnou paní ze Sithu.

Vstoupil do knihovny a natáhl levou ruku, aby za sebou zavřel dveře. Přitom si povšiml až příliš známého chvění ve svých prstech. Bezděčně ruku stáhl, znovu ji sevřel v pěst a kopnutím dveře zabouchl.

Na Baneovi si začal vybírat svou daň věk, ale to nebylo nic proti tomu, co s jeho tělem udělaly desítky let

natahování se k temné straně Síly. Usmál se nad tou chmurnou ironií: díky temné straně měl přístup k téměř neomezené moci, ale ten byl vykoupen strašlivou cenou. Svaly a kosti postrádaly sílu ustát nezměrnou energii uvolněnou Sílou. Neuhasitelný oheň temné strany ho spaloval a kousek po kousku stravoval. Po desetiletích soustředování a usměrňování této energie se jeho tělo začínalo hroutit.

Jeho stav ještě zhoršovaly přetrvávající následky orbitaliskové zbroje, která ho zabíjela, ačkoli mu dodávala neuvěřitelnou sílu a rychlost.

Paraziti posílili jeho tělo daleko za přirozené možnosti, což mělo za následek předčasné stárnutí a zrychlení degenerace způsobené temnou stranou. Orbalskové už byli pryč, ale jimi napáchané škody se nedaly odstranit.

První zjevné příznaky horšícího se zdraví byly sotva postřehnutelné: oči měl vpadlé a suché, kůži o odstín bledší a pórovitější, než bylo na jeho věk běžné. Nicméně poslední rok na sobě pozoroval mnohem viditelnější zhoršení vedoucí k třasu, který stále častěji postihoval jeho levou ruku.

A nebylo nic, co by s tím mohl udělat. Jedi by se natáhl ke světlé straně, aby zranění a nemoc vyléčil. Ale temná strana byla zbraň; slabost a křehkost si nezasluhovaly léčit. Pouze silní mohli přežít.

Snažil se před svou učednicí třas skrýt, ale Zannah byla příliš rychlá a příliš bystrá, než aby jí ušla tak očividná známka slabosti jejího mistra.

Bane čekal, že třas bude katalyzátorem, který Zannah přiměje ho vyzvat. Ale i teď, když jeho tělo vykazovalo nezpochybnitelné známky rostoucí zranitelnosti, se zdálo, že Zannah má v úmyslu nechat věci tak, jak jsou. Bane netušil, jestli to bylo ze strachu, nerozhodnosti nebo snad lítosti vůči svému mistrovi – ale ani jedna z těchto vlastností nebyla pro vyvolenou nositelku jeho odkazu přípustná.

Samozřejmě že existovalo další možné vysvětlení – které ho trápilo ze všech nejvíc. Bylo možné, že si Zannah všimla jeho zhoršujících se tělesných schopností a prostě se rozhodla počkat. Za pět let bude z jeho těla jen zničená schránka a ona se ho zbaví prakticky bez rizika.

Bane by za jiných okolností takovou strategii schvaloval, ale v tomto případě to odporovalo samotné základní myšlence Pravidla dvou. Učeň si musel titul Temného pána zasloužit, vyrvat ho svému mistrovi v souboji, který měl prověřit schopnosti obou až na samé hranice. Pokud se Zannah rozhodla čelit mu teprve tehdy, až bude oslaben nemocí a neduživostí, pak si nezasloužila být jeho nástupkyní. Avšak Bane nebyl ochotný vyprovokovat souboj sám. Kdyby padl, Sithům by vládla mistryně, která nepřijala nebo nepochopila klíčový princip, na němž byl založen jejich nový řád. Kdyby zvítězil, zůstal by bez učně a jeho slábnoucí tělo by selhalo dlouho předtím, než by našel a řádně vycvičil dalšího.

Existovalo jediné řešení: Bane potřeboval najít způsob, jak si prodloužit život. Musel najít způsob, jak uzdravit a omladit své tělo... nebo ho nahradit. Ještě

před rokem by si myslel, že taková věc je nemožná. Nyní už věděl, že se mýlil.

Z jedné police vyndal tlustou, věkem omšelou knihu s popraskanou koženou vazbou a žlutými stránkami. Opatrně ji položil na podstavec a otevřel na straně, kterou si označil předchozí noc.

Stejně jako většinu svazků ve své knihovně i tuto knihu koupil od soukromého sběratele. Galaxie mohla věřit, že Sithové přestali existovat, ale temná strana stále přitahovala různé muže a ženy a mezi bohatými a mocnými kvetl černý trh se zakázanými sithskými artefakty.

Jediové svou snahou najít a zabavit vše, co mohlo být spojováno se Sithy, v důsledku pouze vyhnali ceny nahoru a přinutili sběratele jednat přes prostředníky, aby utajili svou totožnost.

To Baneovi dokonale vyhovovalo. Mohl doplňovat a rozšiřovat svou knihovnu beze strachu, že by k sobě přitáhl pozornost: byl jen dalším sithským fetišistou, dalším anonymním sběratelem posedlým temnou stranou a ochotným utratit malé jmění za zakázané rukopisy a předměty.

Většina z toho, co získal, mu bylo jen k malému užitku: amulety nebo jiné cetky se zanedbatelnou silou; druhořadé kopie historických prací, které znal ze svých studií na Korribanu; neúplné práce psané nerozlušitelnými, dávno mrtvými jazyky. Ale občas se na něj usmálo štěstí a on narazil na skutečně vzácný poklad.

Takovým pokladem byla i tato odřená kniha. Jeden z jeho agentů ji koupil před pár měsíci – což byla událost

příliš výjimečná na to, aby se dala vysvětlit náhodou. Síla se ubírala záhadnými cestami a Bane věřil, že kniha měla skončit v jeho vlastnictví a vydat mu odpověď na jeho problém.

Jako většina jeho sbírky šlo o historický souhrn o jednom pradávném Sithovi. Většina stránek obsahovala jména, data a další informace, které pro něj neměly žádný praktický užitek. Avšak byl tam malý oddíl, který se krátce zmiňoval o muži jménem Darth Andeddu. Andeddu podle spisu žil celá staletí díky tomu, že používal temnou stranu k prodloužení života a udržování svého těla daleko za jeho normální životností.

Jak bylo před Baneovou reformou mezi Sithy typické, Andedduova vláda násilně skončila, když ho zradili a svrhli jeho stoupenci. Ale jeho holokron, depozitář jeho největších tajemství – včetně tajemství téměř věčného života – nebyl nikdy nalezen.

To bylo vše: celkem ani ne dvě stránky v knize. V krátké kapitole se nenašla ani zmínka o tom, kde nebo kdy Andeddu žil. Nic o tom, co se stalo po jeho pádu s jeho stoupenci. A právě díky tomu nedostatku informací byl úryvek tak působivý.

Proč obsahoval tak málo podrobností? Proč během předchozích let studia o Darthu Andedduovi nikdy nic nečetl?

Existovalo jediné vysvětlení, které dávalo smysl: Jediové se ho pokusili vymazat z galaktických záznamů. Po celá staletí sbírali každý datapad, holodisk a psaný text zmiňující se o Andedduovi a ukládali je do svých

archivů, kde je pohřbili, aby tato tajemství navždy skryli.

Ale navzdory jejich snahám přežila tato jedna poznámka ve starém, zapomenutém a jinak bezvýznamném svazku, který si našel cestu do Baneových rukou. V posledních dvou měsících od doby, kdy se k němu kniha dostala, končil temný lord svá noční bojová cvičení návštěvami knihovny, aby rozjímal o záhadě Andedduova ztraceného holokronu. Porovnával knihu před sebou s informacemi ze své sbírky ve snaze složit kousky skládačky, ale nikdy neuspěl.

Odmítal však svůj výzkum vzdát. Záviselo na tom vše, pro co pracoval a co vybudoval. Sliboval si, že *najde* místo, kde se nachází Andedduův holokron. *Odhlí* tajemství věčného života, které mu poskytne čas k vyvolení a vycvičení dalšího učně.

Bez něj zchradne a zemře. Zannah získá titul Temné paní bez úsilí, což bude výsměchem Pravidlu dvou, a řád přejde do rukou mistryně, která si to nezaslouží.

Pokud se mu nepovede najít Andedduův holokron, budou Sithové ztraceni.

1

„... dodržovat pravidla ustanovená v procedurách popsaných v předchozích, stejně jako ve všech následujících článcích. Náš šestý požadavek si vymínuje, že část...“

Medd Tandar si dlouhými prsty přešel po výrazné přední části své vysoké kuželovité lebky v naději, že masáž zmírní bolest hlavy, která už dvacet minut narůstala.

Gelba, bytost, se kterou přišel na planetu Doan vyjednávat, přestala předčítat ze své petice a zeptala se: „Děje se něco, mistře Jedi?“

„Nejsem mistr,“ připomněl Cerean samozvané vůdkyni rebelů. „Jsem jenom rytíř.“ S povzdechem nechal ruku klesnout. Po chvílce ticha se přinutil dodat: „Nic se neděje. Pokračujte, prosím.“

S krátkým přikývnutím Gelba pokračovala ve svém zdánlivě nekonečném seznamu požadavků. „Náš šestý požadavek si vymínuje, že část zvolených představitelů z hornické kasty obdrží absolutní pravomoc nad následujícími jedenácti záležitostmi. Zaprvé, rozhodování o mzdách v souladu s galaktickými standardy. Zadruhé, ustanovení týdenního standardu pracovních hodin, které mohou být zaměstnancům uloženy. Zatřetí, schválení prvků bezpečnostního oděvu poskytnutého...“

Malá svalnatá žena mlela dál a její hlas se podivně odrazil od nepravidelných stěn podzemní jeskyně. Další přítomní horníci – tři lidští muži a dvě ženy držící se poblíž Gelby – zjevně její slova hltali. Medd si nedokázal pomoci a pomyslel si, že kdyby se jim někdy rozbily nástroje, mohli by k lámání kamene klidně používat hlas své vůdkyně.

Medd tu oficiálně byl, aby ukončil násilnosti mezi rebely a královskou rodinou. Jako Cerean disponoval dvojitou mozkovou strukturou, která mu umožňovala současně nahlížet obě strany sporu. Teoreticky to z něj dělalo ideálního kandidáta pro zprostředkovávání řešení spleť politických situací, jako byla ta, k níž došlo na tomto malém hornickém světě. Avšak v praxi zjistil, že role diplomata je mnohem obtížnější, než si zprvu představoval.

Doan byl ošklivý hnědý balvan na Vnější okraji. Více než 80 procent planetárního povrchu bylo postiženo masivní povrchovou těžbou. Dokonce i z vesmíru bylo znetvoření planety okamžitě patrné. Pět kilometrů široké a stovky kilometrů dlouhé brázdy protínaly rozervanou krajinu jako nezhojitelné jizvy. Obrovské lomy vytesané do podloží sahaly stovky metrů hluboko jako neopravitelné díry ve tváři planety.

Pod zakouřenou atmosférou byla vidět neustálá činnost gigantických strojů. Těžební stroje se hemžily sem a tam jako přerostlý hmyz a ryly v zemi. Věžovité raziče na mechanických nohách vykopávaly tunely do předtím nenarušených hlubin. Ohromné repulzorové

nákladáky vrhaly dlouhé stíny v bledém slunci a trpělivě čekaly, až budou jejich nákladové prostory naplněny zeminou, prachem a rozdrčeným kamenem.

Po planetě bylo roztroušeno několik pět kilometrů vysokých pilířů z neopracovaného temně hnědého kamene, které měřily v průměru několik set metrů. Trčely ze zničené krajiny jako prsty natahující se k nebi. Na vrcholech těchto přírodních pilířů se nacházely plošiny pokryté shluky sídel, zámků a paláců shlížejících na zničenou krajinu dole.

Ložiska vzácných minerálů a přebujelá těžba udělaly z Doanu velice bohatý svět. Nicméně toto bohatství se téměř beze zbytku koncentrovalo do rukou šlechty, která žila v honosných sídlech vypínajících se nad zbytkem planety. Většinu obyvatelstva pak tvořily nižší kasty odsouzené k těžké fyzické práci a nádeničením bez vyhlídek na zlepšení.

To byly bytosti, které zastupovala Gelba. Na rozdíl od elity měly své domovy na planetárním povrchu v malých provizorních chatách obklopených otevřenými jámami a brázdami nebo v malých jeskyních vykutáných do skalnatého podloží. Medd dostal malou ochutnávku jejich života už ve chvíli, kdy vystoupil ze svého raketoplánu s řízenou klimatizací. Obklopilo ho neskutečné horko sálající z pusté, sluncem spálené země. Rychle si kolem hlavy omotal kus látky, aby si zakryl nos a ústa před vířícími oblaky prachu.

Muž, kterého Gelba poslala, aby ho přivítal, měl také zakrytý obličej, což při burácení těžebních strojů

komunikaci ztěžovalo ještě víc. Naštěstí nebylo nutné mluvit, když ho jeho průvodce vedl k tunelům: Jedi jen zíral na rozsah škod na životním prostředí.

Kráčeli mlčky, až došli k nízkému, hrubě vytesanému tunelu. Medd se musel sklonit, aby si o rozeklaný strop neodřel hlavu. Tunel se táhl několik set metrů a mírně klesal. Končil ve velké přírodní kaverně osvětlené lampami.

Stěny a podlaha byly zbrázděné od nástrojů. Vzácné minerály opustily kavernu už dávno; zbyly v ní jen tucty nepravidelných kamenných formací trčících z nerovné podlahy. Některé neměly na výšku ani metr, jiné se tyčily až ke stropu vysokému deset metrů. Mohly být docela hezké, kdyby všechny neměly úplně stejný tmavě hnědý odstín, který dominoval povrchu Doanu.

Provizorní hlavní stan rebelů byl bez nábytku, ale vysoký strop Cereanovi umožnil pohybovat se vzpřímeně. Co bylo důležitější, podzemní kaverma nabízela útočiště před horkem, prachem a hlukem venku, takže si mohli sundat látky halící jejich obličej. Kvůli pronikavosti Gelbina hlasu Medd uvažoval, jestli to byl dobrý nápad.

„Naším dalším požadavkem je okamžitá abdikace královské rodiny a odevzdání veškerých jejích statků zvoleným představitelům specifikovaným v bodě tři, oddílu pět, pododdílu C. Dále by měly být uvaleny penále a pokuty na –“

„Zadržte prosím,“ řekl Medd a zvedl ruku. Gelba naštěstí uposlechl. „Jak jsem vám vysvětlil už předtím,

Rada Jediů nemůže nijak zaručit splnění vašich požadavků. Nejsem tu proto, abych eliminoval královskou rodinu. Já jen nabízím své služby jako prostředník ve vyjednávání mezi vaší skupinou a doanskou šlechtou.“

„Oni s námi odmítají jednat!“ vykřikl jeden z horníků.

„Divíte se?“ opáčil Medd. „Zabili jste korunního prince.“

„To nebyl úmysl,“ řekla Gelba. „Nechtěli jsme jeho vznášedlo zničit. Jen jsme ho chtěli přinutit k nouzovému přistání. Snažili jsme se ho zajmout živého.“

„Vaše úmysly jsou teď nepodstatné,“ pravil Medd a snažil se udržet klidný hlas. „Zabitím dědice trůnu jste na sebe přivolali hněv královské rodiny.“

„Bráníte jejich činy?“ otázala se Gelba. „Loví mé druhy jako zvěř! Vězní nás bez soudu! Mučí nás při výsleších, a když nic neřekneme, popravují nás! A teď nad naším utrpením zavírají oči i Jediové. Nejste o nic lepší než Galaktický senát!“

Medd jejich zlost chápal. Doan byl členem Republiky po staletí, ale v republikovém Senátu nebo jiné vládní instituci chyběla vážná snaha zabývat se nespravedlností jejich sociální struktury. Republika, skládající se z milionů členských světů, které měly každý své jedinečné tradice a systém vlády, přijala politiku nezasahování s výjimkou těch nejkřiklavějších případů.

Někteří idealisté vždy odsuzovali nedostatky demokracie ve vládě na Doanu. Ale historicky mělo obyvatelstvo vždy zajištěné základní životní potřeby: po-

traviny, domov, svobodu od otroctví a dokonce i právní východisko v případech, kdy šlechta zneužívala privilegia svého postavení. Zatímco bohatí nepochybně chudé využívali, bylo mnoho jiných světů, kde byla situace mnohem, mnohem horší.

Nicméně neochota Senátu zasáhnout nezastavila snahy těch, kdo hodlali stávající stav změnit. Za posledních deset let se mezi nižšími kastami rozšířilo hnutí požadující politickou a sociální rovnost. Šlechta se proti němu přirozeně postavila a napětí nedávno přerostlo v násilnost, jejichž vrcholem bylo před necelými třemi měsíci zavraždění doanského korunního prince.

Král v odpověď vyhlásil stanné právo. Tím okamžikem se spustil stálý proud znepokojujících hlášení podporujících Gelbiny stížnosti. Ale galaktické sympatie k rebelům rostly jen pomalu. Mnoho senátorů v nich vidělo teroristy, a ačkoli Medd s jejich svízelnou situací soucítit, nemohl jednat bez pověření Senátu.

Jediové byli právně vázáni galaktickým zákonem a ve všech občanských válkách a vnitřních mocenských bojích museli zůstat neutrální, pokud nehrozilo, že se násilí rozšíří na další republikové světy. Všichni odborníci se shodovali v tom, že v tomto případě byla jen malá pravděpodobnost, že k tomu dojde.

„Co se tu děje, je špatné,“ souhlasil Medd a pečlivě volil slova. „Udělám, co budu moct, a zkusím krále přesvědčit, aby přestal s perzekucemi vašich druhů. Ale nemůžu nic slíbit.“

„Tak proč jste tady?“ zeptala se Gelba.

Medd zaváhal. Nakonec došel k závěru, že jediným východiskem bude říct pravdu. „Před pár týdny vykopali jeden z vašich týmů malou hrobku.“

„Na Doanu je plno starých hrobek,“ odvětila Gelba. „Před staletími jsme naše mrtvé pohřbívali... dávno předtím, než se šlechta rozhodla celou planetu rozkopat.“

„V hrobce byla malá skrýš s artefakty,“ pokračoval Medd. „S amuletem. Prstenem. Několika starými pergamenovými svitky.“

„Všechno, co vykopeme, patří nám!“ vykřikl jeden z horníků zlostně.

„Je to jeden z našich nejstarších zákonů,“ potvrdila Gelba. „Dokonce ani královská rodina se ho neodvažuje porušit.“

„Můj mistr věří, že tyto artefakty mohou být spojeny s temnou stranou,“ řekl Medd. „Musím je dopravit do našeho chrámu na Coruscantu a bezpečně uschovat.“

Gelba na něj zírала s přimhouřenýma očima, ale nic neřekla.

„Samozřejmě vám zaplatíme,“ dodal Medd.

„Vy Jediové se vydáváte za strážce,“ řekla Gelba, „ochránce slabých a utiskovaných. Ale víc se zajímáte o hrst zlatých cetek než o životy mužů a žen, kteří trpí.“

„Pokusím se vám pomoci,“ slíbil Medd. „Promluvíím s králem vaším jménem. Ale napřed musím –“

Najednou se odmlčel a ozvěna jeho slov ještě visela v jeskyni. *Něco je špatně.* Pocítil v žaludku náhlou nevolnost, která znamenala blížící se nebezpečí.

„Co je?“ zeptala se Gelba. „Co se děje?“

Porucha v Síle, pomyslel si Medd a ruka mu klesla ke světelnému meči na opasku. „Někdo jde.“

„Nemožné. Hlídky před tunelem by – ungh!“ Gelbina slova přerušil nezaměnitelný zvuk blasterového výstřelu. Klopýtla dozadu a padla na zem s kouřící dírou v hrudníku. Ostatní horníci se s poplašenými výkřiky rozprchli do úkrytů za skalní útvary, kterých bylo v jeskyni plno. Dva to nestihli a padli pod přesnými výstřely, které je zasáhly rovnou mezi lopatky.

Medd zůstal stát, zažehl světelný meč a mžoural do přítmi kolem stěn jeskyně. Protože nedokázal pouhým zrakem proniknout tmou, otevřel se Síle – a zavrával, jako by ho někdo uhodil do břicha.

Obvykle ho Síla zaplavila jako teplá koupel bílého světla, posílila ho a soustředila jeho mysl. Ale tentokrát ho udeřila jako ledová pěst do žaludku.

Kolem ucha mu proletěla další střela. Medd padl na kolena a zmateně se odplazil do krytu nejbližšího skalního útvaru. Jako Jedi celý život cvičil, aby se stal služebníkem Síly. Naučil se nechat sebou proudit světlo, obklopit se jím, zbystřit jím své fyzické smysly a řídit myšlenky a činy. Teď se zdálo, že ho zdroj jeho energie zradil.

Slyšel ozvěnu blasterových střel, když horníci opětovali palbu neviditelnému nepříteli, ale on si zvuků boje nevšímal. Nemohl pochopit, co se s ním stalo; pouze věděl, že musí najít způsob, jak tomu vzdorovat.

Zprudka oddechoval a tiše odříkával první věty jediského kodexu, aby se uklidnil. *Není emocí; je jen mír.* Mantra řádu mu pomohla dýchání zase ovládnout.

O pár vteřin později se cítil dost vyrovnaný na to, aby se opatrně dotkl Síly znovu.

Místo klidu a míru cítil pouze hněv a nenávist. Jeho mysl instinktivně ucukla a on si uvědomil, co se stalo. Síla, ke které se natahoval, byla poskvrněna temnou stranou, zkažená a otrávená.

Pořád to nedokázal vysvětlit, ale teď už alespoň věděl, jak jejím účinkům odolávat. Zablokoval vlastní strach a nechal sebou Sílu proudit ve slabém pramínku. Přitom se soustředil a zbavil svou mysl nečistot, které přehlušily jeho smysly. Pomalu cítil, jak ho zaplavuje energie světlé strany... i když mnohem slabší než obvykle.

Opustil skalní úkryt a hlasitě zavolal: „Ukaž se!“

Z temnoty proti němu vylétl blasterový výboj. V poslední vteřině ho srazil mečem a neškodně poslal do kouta – což byla technika, kterou si osvojil už jako padawan.

Těsně, promluvil sám k sobě. Jsi pomalý, nerozhodný. Věř Síle.

Obklopila ho energie Síly, ale bylo na ní něco špatného. Poblikávala a kolísala jako vysílání zahlcené statistickou elektřinou. Něco rušilo jeho schopnost se soustředit – nebo možná někdo. Přes jeho vědomí přepadl temný závoj a halil jeho schopnost natáhnout se k Síle. Pro Jedio neexistovalo nic strašnějšího, ale Medd nehodlal ustoupit.

„Nech horníky na pokoji,“ zavolal a do hlasu se mu nepromítlo nic z nejistoty, kterou cítil. „Ukaž se a postav se mi!“

Ze vzdáleného kouta vystoupila mladá Iktotchijka s blasterovou pistolí v každé ruce. Byla oblečena v prostém černém plášti, ale kápi měla staženou, takže byly vidět jen dolů se stáčející rohy vyrůstající ze spánků a zužující se do ostrých špiček těsně nad rameny. Její načervenalou kůži zvýrazňovalo černé tetování na bradě – čtyři ostré tenké linky táhnoucí se jako tesáky z dolního rtu.

„Horníci jsou mrtví,“ řekla. V hlase měla něco krutého, jako by se mu tím oznámením vysmívala.

Medd obezřetně použil Sílu ke zbystření svého vnímání a uvědomil si, že to je pravda. Jako by prohlédl hustou mlhou, spatřil těla horníků ležet různě po kaverně. Každé tělo mělo smrtelnou ránu v hlavě nebo hrudi. Těch pár vteřin, než se sebral, jí stačilo k tomu, aby je pobila.

„Jsi vražedkyně,“ domyslel si, „poslaná královskou rodinou, abys zabila vůdce rebelů.“

Souhlasně sklonila hlavu a otevřela ústa, jako by se chystala něco říct. Potom na něj bez varování opět vystřelila.

Ten úskok jí málem vyšel. Kdyby jím proudila Síla, vycítil by lest dlouho dopředu, ale jeho schopnost natáhnout se k Síle zůstávala omezená, a proto byl zranitelný.

Místo aby se pokusil střely odrazit, vrhl se stranou a tvrdě dopadl na zem.

Jsi neohrabaný jako kluk, pokáral se a vyskočil na nohy.

Nechtěl se vystavit další střele, a tak napřáhl volnou ruku dlaní dopředu a pomocí Síly vytrhl Iktotchijce blas-

tery z rukou. Vzápětí mu projel celou hlavou ostrý zášleh bolesti, až se otrásl a zapotácel se. Ale blastery proletěly vzduchem a neškodně dopadly na zem vedle něj.

K jeho překvapení se nezdálo, že by to vražedkyni trápilo. Cítila jeho strach a nejistotu? Bylo známo, že Iktotchiové umějí do jisté míry předvídat; tradovalo se, že dokážou používat Sílu a vidět záblesky budoucnosti. Někteří dokonce říkali, že jsou to telepati. Bylo možné, že nějak používala své schopnosti, aby rušila jeho spojení se Sílou?

„Když se vzdáš, slibuji ti spravedlivý soud,“ řekl Medd a snažil se vyzařovat obraz absolutní sebejistoty.

Usmála se na něj a odhalila ostré špičaté zuby. „Žádný soud nebude.“

Iktotchijka udělala přemet vzad. Její plášť zavířil a ona skočila za hrubý skalní útvar. V tu chvíli jeden z blasterů u Meddových nohou ostře zapípal.

Jedi si myslel, že svou protivnici odzbrojil, ale místo toho padl do její dobře nastražené pasti. Stačil si jen všimnout, že energetický článek je nastavený na odložený čas výbuchu. S poslední myšlenkou se snažil natáhnout k Síle, aby se před výbuchem zaštitil, ale nedokázal proniknout oslabující mlhou, která mu zatemňovala mysl. Cítil jen strach, hněv a nenávisť.

Když výbuch ukončoval jeho život, pochopil Medd skutečnou hrůzu temné strany.

2

Noční můra byla známá, ale pořád děsivá.

Opět je osmiletou dívenkou schoulenou v rohu malé chatrče, ve které žije s otcem. Venku za potrhanou houní sloužící místo dveří sedí její otec u ohně a klidně míchá vařící se polévku.

Nařídil jí, aby zůstala schovaná uvnitř, dokud neodejde jejich návštěvník. Vidí ho skrz malé díry v závěsu, jak se tyčí nad jejich táborem. Je velký. Vyšší a robustnější než její otec. Hlavu má oholenou, šaty a zbroj černé. Ona ví, že to je jeden ze Sithů. Vidí, že umírá.

Proto je tady. Její otec Caleb je velký léčitel. Její otec toho muže dokáže zachránit... ale nechce.

Muž nemluví. Nemůže. Od jedu mu napuchl jazyk. Ale je jasné, co chce.

„Vím, co jste zač,“ říká její otec muži. „Nepomůžu vám.“

Velký muž spustí ruku k jílci světelného meče a udělá půl kroku vpřed.

„Nebojím se smrti,“ řekne mu její otec. „Můžete mě i mučit, jestli chcete.“

Bez varování ponoří ruku do bublajícího kotlíku nad ohněm. Aniž hne brvou, nechá maso pálit a vařit, než ruku zase vytáhne.

„Bolest pro mě nic neznamena.“

Vidí, že Sith je zmatený. Je to surovec, který používá násilí a výhrůžky, aby dostal, co chce. To na jejího otce platit nebude.

Velký muž se pomalu otáčí k ní. S hrůzou cítí, jak jí buší srdce. Pevně zavře oči a snaží se nedýchat.

Otevře oči, když ji za nohy zvedne hrozivá neviditelná síla. Zvedá ji do vzduchu a vynáší ven. Neviditelnou rukou je držena hlavou dolů nad vařící se polévkou. Bezmocně se chvěje a cítí pramínky horké páry, které jí olizují tváře.

„Tatínku,“ nařiká. „Pomoz mi!“

Otec má v očích výraz, který tam nikdy předtím neviděla – strach.

„Dobře,“ říká poraženě. „Vyhrál jsi. Dostaneš svůj lék.“

Serra se s trhnutím probudila a otřela si slzy, které jí stékaly po tvářích. Dokonce i teď, po dvaceti letech, ji ten sen stále naplňoval hrůzou. Ale její slzy nepocházely od strachu.

Palácovým oknem pronikaly první paprsky ranního slunce. S vědomím, že už neusne, odkopla příkrývku z blyštivého hedvábí a vstala.

Vzpomínka na to střetnutí ji vždycky naplnila hanbou a ponížením. Její otec byl silný muž nezdolné vůle a odvahy. To ona byla slabá. Kdyby nebylo jí, dokázal by odolat muži, který za nimi přišel.

Kdyby byla silnější, nemusel by ji poslat pryč.

„Temný muž se jednoho dne vrátí,“ varoval ji otec v den jejich šestnáctých narozenin. „Nesmí tě najít. Mu-

síš odejít. Změň si jméno. Změň si totožnost. Nikdy už na mě nemysli.“

To nebylo možné. Otec Caleb byl celý její svět. Všechno, co znala o léčitelském umění – a o nemocech, chorobách a jedech –, se naučila od něj.

Přešla ke svému šatníku, začala se probírat rozsáhlou sbírkou šatů a rozhodovala se, které si vezme. Po celé dětství nosila prosté a praktické šaty; vyhazovala je, teprve když byly tak obnošené, že už se nedaly zalátat. Nyní mohl uběhnout celý měsíc, aniž by si stejné šaty vzala dvakrát.

O temném muži se jí nezdálo každou noc. První rok po svatbě si na něj sotva vzpomněla. Nicméně za posledních pár měsíců se sen vracel čím dál častěji... a s ním stále rostla i touha zjistit osud jejího otce.

Caleb ji poslal pryč z lásky. To Serra chápala. Věděla, že otec pro ni chtěl jen to nejlepší; proto ctila jeho přání a nikdy se na něj nepřijela podívat. Ale chyběl jí. Chyběl jí dotek jeho silných mozolnatých dlaní hladících po vlasech. Chyběl jí zvuk jeho tichého, ale pevného hlasu odříkávajícího lekce svého řemesla; sladká vůně léčivých bylin, kterou cítila z jeho košile, když ji objal.

Ze všeho nejvíc jí chyběl pocit bezpečí, který cítila pokaždé, když byl nablízku. Teď potřebovala víc než kdy jindy slyšet, jak jí říká, že všechno bude v pořádku. Ale to se nikdy nestane. Místo toho se snažila držet se vzpomínky na poslední slova, která jí řekl.

„Je to strašlivá věc, když otec nemůže být se svým dítětem. Za to se omlouvám. Ale jiné cesty není. Žij pro-